

Ἦτο εὐρύχωρος καὶ καλῶς πεφωτισμέ-
νος θάλαμος, ὑπὸ μεγάλου ἡνεωγμένου
παρθύρου εὐρισκομένου ἐπὶ τῆς στέγης,
φατνωμένος ὑπὸ δρυὸς μέχρι τῶν ἐρει-
σμάτων αὐτοῦ, κεκαλυμμένος δὲ ὑπὸ τε-
φροχρόου παχέως μὲ τετράγωνα ὑφά-
σματος, δι' οὗ κατασκευάζουσι τοὺς σάκ-
κους, μέσον βεβαίως ἐν χρήσει προτοῦ
ἀνακαλυφθῆ ὁ ἔντυπος χάρτης.

Οὐδὲν εἶχεν ἴσως μεταβληθῆ πρὸ αἰῶ-
νος ἐν τῷ ὑπερώῳ ἐκεῖνῳ.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ θέα αὐτοῦ ἦτο εὐά-
ρεστος καὶ σχεδὸν εὐπρεπής.

Παραπετάσματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφά-
σματος, δι' οὗ ἐκοσμοῦντο αἱ τοῖχοι, ὑ-
πῆρχον εἰς τὸ παρθύρον καὶ τὴν κλίνην.

Ἡ ἐπίπλωσις αὐτοῦ ἦτο ἀπλουστάτη,
δύο ἔδραι κεκαλυμμέναι διὰ βαμβάκερου
ὑφάσματος, δύο καθίσματα, μία τράπεζα,
μικρὸν ὠρολόγιον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐπὶ
τῆς ἐστίας καὶ δύο κηροστάται χάλκι-
νοι, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Τὸ καλωπιστήριον αὐτῆς, εὐρύχωρον
σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ θάλαμος, ἦτο ἐπιπλω-
μένον μετὰ τινος φιλαρεσκείας.

Εἶχε τακτοποιήσει τοῦτο ἡ Φελισίς διὰ
τὴν προστατευομένην αὐτῆς, συμφώνως
τῇ παραγγελίᾳ τοῦ μαρκησίου.

Καθ' ἣν στιγμήν τὴν ἀπέλυεν, ὀλίγον
πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἄλλων ἐργα-
τῶν, τῇ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς τὴν σύ-
στασιν ἐκεῖνην, δι' ἣν δὲν θὰ ἐκολακεύετο
ποσῶς ὁ μαρκήσιος ἐὰν τὴν ἤκουεν.

— Ἐπιμονὴ καὶ θάρρος, καὶ οὕτω
θ' ἀνταλλάξῃς, ἐὰν θελήσῃς τὸ ὑπερῶν
σου, μὲ ἐν μέγαραν.

Ἰκανοποιεῖ οὕτω τὰς μνησικακίας αὐ-
τῆς πρὸς πάντας τοὺς γεννηθέντας μὲ
τίτλον τινα ἢ περιουσίαν. Ἡ ἀξιοθρή-
νητος κατάστασις τῆς παιδικῆς αὐ-
τῆς ἡλικίας, τῆς διελευσῆς ἐν τῷ θυρω-
ρεῖ τῆς ὁδοῦ Μπουλέ, τῇ εἶχε πληγώσῃ
τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ κερδίσῃ τὸ ὑποσχε-
θὲν ποσόν. Δὲν ἦτο ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἐν-
θαρρύνουσα τὴν Σολάνζην νὰ ἐπιμείνη!

Τὴν ἀρετὴν δὲν ἐγνώριζεν, εἰμὴ κατ' ὄ-
νομα καὶ ὀλίγον τὴν ἐξετιμᾶ.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἔστη ὀλίγα βή-
ματα μακρὰν τοῦ ὀχήματος τοῦ κυρίου
Τανναί, ὅπερ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας
τῆς Σολάνζης.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ
ἠρώτησε τὸν θυρωρόν, οὗ τὸ σκοτεινὸν φυ-
λακεῖον ἔκειτο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἀμαξί-
της θύρας:

— Ἡ δεσποινὴς Φαρζεάς;

— Εἰς τὸ τέταρτον, πρὸς τὸ βάθος τοῦ
διαδρόμου· εἰς τὴν ἀπέναντί σας θύραν.

Ὁ κύριος δὲ Τανναί δὲν ἦτο συνειθι-
σμένος νὰ ἐπισκέπτηται ἄτομα κατοι-
κοῦντα εἰς τοιαῦτα μέτρια οἰκήματα.
Καὶ ἐν τούτοις ἡ καρδιά του ἔπαλλε σφο-
δρῶς, ὅτε ἀνέβαινε τὴν λιθίνην κλίμακα,
μὲ τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας, τῆς ὁποίας αἱ
βαθμίδες, κατεφάρησαν ὑπὸ τῶν βη-
μάτων πέντε ἢ ἕξ γενεῶν. Ἰχνη ὑγρασίας
διεκρίνοντο τῇ δε κακείᾳ, ἀλλ' ἐν τῷ
συνόλῳ τῆς ἡ οἰκίας αὕτη δὲν ἦτο ἄμοι-

ρος μεγαλοπρεπείας, βεβαίως δὲ θὰ ἔδα-
πανήθησαν πολλὰ δι' αὐτήν, ἥτις ἀναμφι-
βόλως θὰ ἐστέγασεν ἄλλοτε οἰκογενεῖας
δικανικῶν, συμβούλων ἢ εἰσαγγελέων.

Ὁ μαρκήσιος ἔκρουσεν εἰς τὴν ὑποδειχ-
θεῖσαν αὐτῷ θύραν, ἥτις εὐρίσκετο εἰς τὸ
βάθος διαδρόμου ἐκ μαρμαροκονίας, τῆς
ὁποίας αἱ φλέβες ἐξηλείφθησαν πρὸ πολ-
λοῦ.

Ἡ Σολάνζη ἐλθοῦσα ἠνέφξεν αὐτήν.

Ἡ λυχνία, ἣν ἐκράτει ἄνωθεν τῆς κε-
φαλῆς αὐτῆς, καὶ ἥς ἡ ὑελίνη σφαῖρα
ἦτο κεκαλυμμένη ἐκ χαρτίνου τριχάπτου,
ἐφώτιζε τὴν βαθύχρουν κόμην τῆς, καὶ
τοὺς ὠραίους ὀφθαλμούς τῆς, οἵτινες ἐ-
φαίνοντο μέλανες, ἐν τῷ ὡχρῷ προσώπῳ
αὐτῆς, τῷ τεταραγμένῳ ἐκ τῆς συγκινή-
σεως.

Δὲν ἐπρόφερε λέξιν· ἀπέθηκε τὴν λυ-
χνίαν ἐπὶ τῆς τράπεζης, ἔδειξεν ἔδραν εἰς
τὸν μαρκήσιον, αὕτη δὲ ἐκάθισεν εἰς τὴν
ἐτέραν, φροντίζουσα νὰ θέσῃ τὴν τράπε-
ζαν μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐπισκέπτου
τῆς.

Ἐφόρει ἀκόμη τὴν ἐσθῆτα, ἣν ἔφερεν
εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἀπλὴν μελανὴν ἐσθῆ-
τα λεπτοτάτην, κεκομμένην λοξῶς καὶ
εἰς ὅξυ ἀπολήγουσαν περὶ τὸν λαιμόν, τὸν
ἔχοντα περιλαίμιον ἐκ τριχάπτων.

Περιέμενεν ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμούς ἡ-
μικλειστους, τὸ μέτωπον σύνοφρον καὶ
εἰς τὰ χεῖλη ἔκφρασιν περιφρονήσεως.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν παρετήρησε σιγῶν
ἐπ' ὀλίγον.

Μυρίαί ἐπιθυμίαι, μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι,
τῷ ἔδανον τὴν καρδίαν.

[Ἔπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσεχές:

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Λήγημα Marc de Chandplaix

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ὅτε ἡ Ἀντωνίνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἰ-
θουσαν, ἡ κυρία Δεπερέ συνδιελέγετο μετὰ
τοῦ ταγματάρχου Δεμορτών, τῆς συζύ-
γου, τῆς θυγατρὸς του, τοῦ κυρίου Δεβῶ
καὶ τοῦ Γουσταύου.

— Μητέρα μου, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνί-
να, ὁ Ἐδμόνδος θέλει νὰ σας ἴδῃ· θέλει
νὰ σας ἐπιπλήξῃ, διότι εὑρε ἐμὲ μόνην
πλησίον του.

Τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς ἐφαιδρύνθη
ὑπὸ μειδιάματος χαρᾶς.

Ἡ κυρία Δεπερέ ἔδραμε παρὰ τῷ υἱῷ
τῆς.

— Μὲ συλλογίζεσαι λοιπὸν πάντοτε,
ἀγαπητόν μου παιδί; εἶπεν αὐτῇ.

— Φίλησέ με δυνατὰ, καλὴ μου μη-
τέρα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, περιβάλλων διὰ
τῶν ἰσχνῶν βραχιόνων του τὸν τράχηλον
τῆς κυρίας Δεπερέ· τὰ φιλήματα σου μοι
ἀποδίδουν τὴν ζωὴν.

— Ἐσώθη! ἐσώθη! ἐψιθύριζεν ἡ μή-
τηρ. Ὁ κύριος Δεβῶ τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου
ἀκόμη. Ἀλλ' εἶναι ἀληθές, Θεέ μου;

Καὶ ἡσπάζετο τὸ τέκνον τῆς.

— Εἶναι κανεὶς εἰς τὴν αἰθουσαν; ἡ-
ρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Μάλιστα, εἶναι ὁ ταγματάρχης Δε-
μορτών.

— Τί πράγμα εἶναι ὁ ταγματάρχης
αὐτός;

— Ἐξείρετος ἀνὴρ, ὅστις ἔρχεται καθ' ἑ-
κάστην νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ σοῦ
μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρὸς του,
ὥραιας ὑψηλῆς δεκαεξαετοῦς κόρης. Ὁ
κύριος Δεβῶ ἔχει τὰς συνηθείας του...
Εἰς Παρισίους ἐπήγαινε νὰ βλέπῃ τοὺς
ἀσθενεῖς του· τὸ ἐσπέρας ἐδέχετο κόσμον
καὶ ἔπαιζε τὸ οὐίστ του. Ἐδῶ ἔχανεν ὀ-
λίγον τὰ νερά του. Κατὰ τὰς πρώτας ἡ-
μέρας τῆς ἀσθενείας σου, σὺ ἦσο ἀρκετὴ
ἐνασχόλησις δι' αὐτόν, ἀγαπητόν μοι τέ-
κνον· ἀλλὰ τώρα ποῦ εἶσαι καλὰ, ἐντελῶς
καλὰ... διότι δὲν ὑποφέρεις πλέον, δὲν
εἶν' ἔτσι;...

— Ὁχι, καλὴ μου μητέρα, ἡσύχασε.

— Λοιπὸν ὁ καὶ μένος ὁ ἀνθρώπος εὐ-
ρίσκει τὰς ἐσπέρας μακράς, καὶ θέλει νὰ
διασκεδάξῃ ὀλίγον. Παίζει λοιπὸν τὸ πι-
κέτο ἢ τὸ τάβλι του μὲ τὸν ταγματάρ-
χην. Ἐνίοτε, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω,
παίζομεν οὐίστ, τὸ ὁποῖον ἔμαθον. Τοῦτο
δὲν μὲ διασκεδάζει πολύ, θὰ προστίμων
δὲ νὰ εἶμαι πλησίον σου· ἀλλὰ τόσα ἐ-
πραξεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὥστε καὶ ἐγὼ εἰμπορῶ
νὰ κάμνω τοῦτο χάριν αὐτοῦ. Καὶ τὴν
ζωὴν αὐτὴν ἐὰν μου ἐζήτει, θὰ τῷ τὴν
ἔδιδον.

— Καὶ ὁ Γουσταῦς, μητέρα, θὰ στε-
νοχωρεῖται βέβαια πολὺ ἐδῶ;...

— Διόλου μάλιστα· ἰππεύει μετὰ τοῦ
ταγματάρχου καὶ τῆς θυγατρὸς του· κά-
μουν ἐκδρομὰς καὶ διασκεδάζουν ὀλίγον.
Τοῦτο ἐπιτρέπεται βέβαια, ἀφοῦ εἰμεθα
ἡσυχοὶ διὰ σέ. Ὅταν δυνηθῇς νὰ σηκωθῇς
ταχέως, ἐντὸς ὀκτῶ ἡμερῶν, θὰ ἔρχῃσαι
εἰς τὴν αἰθουσαν καὶ θὰ παίξῃς μαζί
μας. Ὑπάρχουν ἀκόμη ὥραιαι ἡμέραι δι'
ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, παιδί μου.

— Πτωχή μου μητέρα!... εἶπεν ὁ Ἐδ-
μόνδος, θεωρῶν προσεκτικῶς τὴν κυρίαν
Δεπερέ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡ εὐτυχία, ἣν ἡ-
σθάνετο ἀπὸ τινων ἡμερῶν, δὲν εἶχε δυνη-
θῇ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῶν ὧσων εἶχεν
ὑποφέρει.

— Ναί, εἶπεν αὕτη, εἰμαι ὀλίγον πα-
ρηλλαγμένη· ἔχω μερικὰς τοίχας ὑπολύ-
κους, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζες πρὸ τῆς
ἀσθενείας σου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε,
καὶ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου ἐλπίδα καὶ
νεότητά αἰωνίαν.

Ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Δεπερέ ἡσπάζ-
ετο καὶ πάλιν τὸν υἱόν τῆς, μὴ δυνηθέν-
τα νὰ κρατήσῃ δάκρυά τινα ξηρανθέντα
ἐν μέσῳ τῶν δύο ἀσπασμῶν.

X

KI'

Ὁ Γουσταῦς εἶχε τηρήσῃ τὴν Νισσέτ-
ταν ἐνήμερον τῶν διαφορῶν φάσεων τῆς